

Συνεχίζουμε να μιλάμε για όσα βιώνουμε καθημερινά. Για την ακόμη μεγαλύτερη πίεση που νιώσαμε εν μέσω καραντίνας και περιφραξής της κοινωνικότητας. Για τις δουλειές που δεν έχουμε και είναι δύσκολο να βρούμε, για τις δουλειές που έχουμε και είναι δύσκολο να κρατήσουμε, για τις δουλειές που θα θέλαμε να αφήσουμε αν δεν τρέχαν νοίκια, λογαριασμοί, κόστος ζωής. Για όσες από εμάς είναι άνεργες ή δουλεύουν ανασφάλιστες και δεν μπορούν να πάρουν κανένα επίδομα. Για τις πολυκατοικίες μας, στις οποίες οι φωνές και η βία πυκνώνουν, κάνοντας ακόμη πιο ορατό ότι δεν είναι ασφαλείς για όλες. **Για τα νοίκια μας, που ήταν ήδη ακριβά και δεν μπορούμε να πληρώσουμε.**

Στην περίοδο αυτή, δοκιμάζουμε τρόπους μείωσης ενοικίων, για τώρα και για πάντα, στηρίζουμε όσες ξεκινούν απεργία ενοικίου, στεκόμαστε δίπλα σε όσους αδυνατούν και αρνούνται να πληρώσουν λογαριασμούς. Προσπαθούμε να επικοινωνήσουμε με τους συναδέλφους μας για τις εργασιακές μας συνθήκες και να αντισταθούμε μαζί στην εντεινόμενη εκμετάλλευσή μας. Με αυτούς και με άλλες, άνεργες και επισφαλείς, φτιάχνουμε τις κοινότητες αγώνα εκείνες, που θα αντέξουν στους καιρούς εκτάκτου ανάγκης και είναι το έδαφος των δικών μας διεκδικήσεων.

Μπορεί η συνθήκη του κορονοϊού να ήταν νέα για όλους μας, ωστόσο δεν μας εκπλήσσει ο τρόπος που αποφάσισε να διαχειριστεί το κράτος και το κεφάλαιο την κρίση αυτή. **Με όχημα την επιδη-**

μία συνεχίζει να εντείνεται η υποτίμηση της ζωής μας. Οι μαζικές απολύσεις, η γενικευμένη ανεργία, η εκ περιτροπής εργασία και οι μειώσεις μισθών έως 50% μας καθιστούν σαφές ότι μας ζητάνε για άλλη μια φορά να αναλάβουμε **όλοι μαζί** το βάρος της διαχείρισής τους. **Εμείς το μόνο που βλέπουμε στο αίτημα για εθνική ομοψυχία είναι η κάλυψη της βαθύτερης αναδιάρθρωσης που έρχεται.**

Η κατοικία αποτελεί μία κεντρική διάσταση της γενικευμένης πολυδιάστατης επισφάλειας που βιώνουμε στην καθημερινότητα μας. Μπορεί φαινομενικά να έχουν πληθύνει τα διαθέσιμα προς μακροχρόνια μίσθωση σπίτια λόγω των μειωμένων κρατήσεων στο Airbnb, στην πραγματικότητα, όμως, αυτό δε μας αφορά, εφόσον τα λουξ-ανακαινισμένα και επιπλωμένα αυτά σπίτια έχουν νοίκια και πάλι απλησίαστα για εμάς. Επιπλέον, η στέγαση δεν αποτελεί κομβικό κομμάτι για την κάλυψη μόνο των δικών μας βασικών αναγκών και των επιθυμιών μας για άνεση και ποιότητα ζωής. Το να έχουμε κάπου να μείνουμε είναι και ανάγκη των αφεντικών μας, που μας θέλουν υγιείς και ξεκούραστες την επόμενη μέρα για να μπορούμε να παράξουμε για αυτούς τα δέοντα. Και επειδή η κατοικία στον καπιταλισμό είναι εμπόρευμα: κατέχεται, πωλείται, ενοικιάζεται, έχει τιμή. Και όσο αυτή η τιμή αυξάνεται ή παραμένει απλησίαστη, εμείς δεν βλέπουμε άλλη προοπτική από το να διεκδικήσουμε συλλογικά την ανατίμησή μας.

Όσο εντείνεται, λοιπόν, η επίθεση στον μισθό και την ποιότητα ζωής μας, τόσο εντείνεται για μας η ανάγκη για όξυνση των απαντήσεών μας, η ανάγκη να έρθουμε πιο κοντά με τη διπλανή μας. Να μιλήσουμε για τις ζωές μας, για το πώς να εμποδίσουμε την αυξανόμενη επισφάλεια των εργασιακών μας σχέσεων, για την πρόσβαση στις δομές υγείας [που δεν έχουμε όλες] και την ποιότητά τους. Για τους τρόπους αντίστασης στις

αυξήσεις ενοικίων, στις εξώσεις, στους φουσκωμένους λογαριασμούς. Για το πώς μπορούμε να καταλάβουμε τα άδεια σπίτια, για να καταλάβουμε τις δυνατότητές μας. **Για τους συλλογικούς αγώνες για τη μείωση των ενοικίων που πάντα είχαμε ανάγκη, πόσο μάλλον τώρα!**

Η ψήφιση του νομοσχεδίου για την αδειοδότηση των συναθροίσεων και διαδηλώσεων θέλει να δώσει ένα τέλος στη συζήτηση για τη σημασία των πόλεων και τον δημόσιο χώρο. **Εξευγενισμός, ανάπλαση περιοχών και εκτοπίσεις πληθυσμών, αστυνόμευση και δημόσια «ασφάλεια» έχουν ως στόχο μια πόλη σαν τουριστικό προορισμό, με πολίτες ως χρήστες υπηρεσιών και σύγχρονους εμπορευματικούς χώρους-εμβλήματα.** Λόγοι περί μικρών και μεγάλων επιχειρηματιών που «ασφυκτιούν» μέσα στα τραπεζοκαθίσματά τους και «ταλαιπωρημένων» κέντρων δεν λειτουργούν παρά ως δικαιολογία για την βίαιη αυτή μεταβολή.

Ότι δεν εντάσσεται ομαλά στη νέα μορφή των πόλεων στοχοποιείται: από μετανάστες μέχρι πτυχές των ανταγωνιστικών κινημάτων. Οι απεργίες, οι παρεμβάσεις, οι πορείες, οι καταλήψεις εμφανίζονται σαν αίτια της υποβάθμισης της πόλης και της κοινωνικής παρακμής. **Εμείς όμως που ζούμε σε αυτή την πόλη, και ξέρουμε καλά ποιες είναι οι επιθυμίες και οι ανάγκες μας, δεν είμαστε διατεθειμένες να αφήσουμε τους αδιαμεσολάβητους αγώνες μας στη διαχείριση**

του κράτους και να ορίζεται από άλλους ποιες είναι σημαντικός λόγος για να διαδηλώνουμε και πώς θα είναι οι διεκδικήσεις μας από εδώ και πέρα.

Πριν μας παρασύρει η σιωπή και η μοναξιά, συνεχίζουμε να μιλάμε.

► **για να μπορούμε να επιλέγουμε το πού θα μείνουμε με βάση τις δικές μας ανάγκες κι επιθυμίες**

► **για να διεκδικήσουμε από κοινού την ποιότητα που θέλουμε και χρειαζόμαστε για να ζήσουμε**

► **για να βάλουμε κάτω τις ατομικές μας υποθέσεις και να δούμε ότι δεν είναι τόσο ατομικές**

μείωση ΤΩΝ ΕΝΟΙΚΙΩΝ στο ΤΩΡΑ και για πάντα

ΛΟΥΠΑ

κοινότητα συνάντησης & αγώνα
φοιτητών · ανέργων · επισφαλών
χαμένων παιδιών

—
loupa.espivblogs.net